

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E. S., rod. T.**, bývajúcej v Košiciach, Havlíčkova č. 31, proti žalovanému **F. S.**, bývajúcemu v K., **o vylúčenie žalovaného z užívania bytu**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13 C 299/2009 a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2 NcC 28/2010, v konaní o vylúčenie sudcov Krajského súdu v Košiciach z prejednávania a rozhodovania vecí, takto

r o z h o d o l :

Z rozhodovania o tom, či sudcovia Okresného súdu Košice I sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ktorá je na tomto súde vedená pod sp. zn. 13 C 299/2010,

1. s ú v y l ú č e n í sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. V. B., JUDr. O. J., JUDr. J. T.,

2. n i e s ú v y l ú č e n í sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. M. M., JUDr. F. Š., JUDr. L. T., JUDr. D. M., JUDr. E. S., JUDr. Z. S., JUDr. P. N., JUDr. P. T., JUDr. K. N., JUDr. M. O., JUDr. R. R., JUDr. T. S., JUDr. Z. H., JUDr. M. D., JUDr. V. K., JUDr. J. S., JUDr. L. D., JUDr. A. Ď., JUDr. E. F., JUDr. D. S., JUDr. J. S. M., JUDr. J. S., JUDr. Ľ. B., JUDr. M. G., JUDr. Ľ. K., JUDr. M. H., JUDr. L. B., JUDr. D. B., JUDr. Z. K., JUDr. P. T., JUDr. S. M., JUDr. Z. Š., JUDr. A. H., JUDr. S. M., JUDr. L. M., JUDr. A. M., JUDr. V. M., JUDr. J. Č., JUDr. J. J., JUDr. V. M., JUDr. J. V., JUDr. G. V., JUDr. T. V., JUDr. F. Z., JUDr. E. B., JUDr. A. Č., Mgr. J. F., JUDr. M. H., JUDr. V., H., PhD., JUDr. J. Ch., JUDr. J. K., JUDr. A. Š., JUDr. A. T., JUDr. I. V., JUDr. Š. F., JUDr. J. M., JUDr. D. F., JUDr. A. K., JUDr. M. K., JUDr. M. S., JUDr. L. C..

O d ô v o d n e n i e

V konaní, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13C 299/2009 o vylúčenie žalovaného z užívania bytu, žalovaný vzniesol námietku zaujatosti „súdiv v Košiciach“ z dôvodu, že žalobkyňa pracuje na Krajskom súde v Košiciach takmer 15 rokov, preto nemožno vylúčiť „zaujatosť súdiv“ v jej prospech. Po vyjadrení sudcov Okresného súdu Košice I k námietke zaujatosti vznesenej žalovaným bola vec predložená Krajskému súdu v Košiciach.

O tom, či sudcovia Okresného súdu Košice I sú v tejto veci vylúčení z prejednávania a rozhodovania, mal rozhodnúť Krajský súd v Košiciach ako súd nadriadený (§ 16 ods. 1 O.s.p.) v konaní sp.zn. 2 NcC/28/2010. Pretože podľa oznámenia niektorých sudcov Krajského súdu v Košiciach sú u nich dané dôvody vylučujúce sudcu z prejednávania a rozhodovania veci (§ 14 ods. 1 O.s.p. a § 15 O.s.p.), bol spis predložený na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Košiciach (§ 16 ods.1 O.s.p.) posudzoval opodstatnenosť oznámení sudcov tohto krajského súdu (§ 15 O.s.p.) z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z ustanovenia § 14 ods.1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť (§ 14 až § 16 O.s.p.) sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadŕžania určitej procesnej strane).

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh

oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (viď napríklad *Piersack c. Belgicko*).

Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Nestrannosť z hľadiska správania sudcu je vlastne nedostatok subjektívnej nezaujatosti, o ktorom svedčí správanie sudcu (*Boekmans c. Belgicko*). Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti.

Rozhodujúce nie je len (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (*Delcourt c. Belgicko*). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (*Pullar c. Spojené kráľovstvo*).

Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (viď tiež Fey c. Rakúsko). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležitá, ale nie rozhodujúca; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z vyššie uvedenej judikatúry ESLP a ústavného súdu možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďit' prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Pri posudzovaní dôvodnosti oznámenia žalovaného o skutočnosti vylučujúcej sudcov Krajského súdu v Košiciach z prejednávania a rozhodovania veci vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcov a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci (len vtedy alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (viď ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p.).

Účelom § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne – napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť),
2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)],
3. k zástupcom účastníkov konania (viď vyššie 2.).

Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezaujatému prístupu k účastníkom alebo ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu, sledovanému uvedeným ustanovením, zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu a to : 1/ k veci, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci, alebo 2/ k účastníkom konania, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, alebo 3/ k zástupcom účastníkov konania (ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod 2/).

Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. M. M., JUDr. F. Š., JUDr. L. T., JUDr. D. M., JUDr. E. S., JUDr. Z. S., JUDr. P. N., JUDr. P. T., JUDr. K. N., JUDr. M. O., JUDr. R. R., JUDr. T. S., JUDr. Z. H., JUDr. M. D., JUDr. V. K., JUDr. J. S., JUDr. L. D., JUDr. A. Ď., JUDr. E. F., JUDr. D. S., JUDr. J. S. M., JUDr. J. S., JUDr. Ľ. B., JUDr. M. G., JUDr. Ľ. K., JUDr. M. H., JUDr. L. B., JUDr. D. B., JUDr. Z. K., JUDr. P. T., JUDr. S. M., JUDr. Z. Š., JUDr. A. H., JUDr. S. M., JUDr. L. M., JUDr. A. M., JUDr. V. M., JUDr. J. Č., JUDr. J. J., JUDr. V. M., JUDr. J. V., JUDr. G. V., JUDr. T. V., JUDr. F. Z. uviedli, že sa necítia byť zaujatí buď preto, že žalobkyňu nepoznajú, alebo ju poznajú len ako zamestnankyňu (asistentku – zapisovateľku) Krajského súdu v Košiciach, alebo sú bez pomeru k veci a k účastníkom konania.

Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. E. B., JUDr. A. Č., Mgr. J. F., JUDr. M. H., JUDr. V., H., PhD., JUDr. J. Ch., JUDr. J. K., JUDr. Š. F., JUDr. A. Š., JUDr. A. T., JUDr. I. V., JUDr. J. M., JUDr. D. F., JUDr. A. K., JUDr. M. K., JUDr. M. S. uviedli, že sa cítia byť zaujatí, pretože buď žalobkyňu poznajú, ako zamestnankyňu (asistentku – zapisovateľku) Krajského súdu v Košiciach, alebo ju poznajú osobne. Pre blízky kolegiálny vzťah so žalobkyňou sa cíti byť zaujatý sudca JUDr. L. C..

Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. V. B. a JUDr. J. T. zhodne uviedli, že vo veci sa cítia byť zaujatí z dôvodu, že žalobkyňa je zaradená v senáte (2 Co, 2 CoE a 2NcC), kde títo sudcovia pôsobia. Rovnako sa cíti byť zaujatý i ďalší člen tohto senátu JUDr. O. J., ktorý žalobkyňu pozná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za potrebné zohľadniť, že z vyššie uvedených písomných vyjadrení sudcov vyplýva mimo bežného (všeobecného) kolegiálneho vzťahu aj užší pracovný vzťah založený na intenzívnej spolupráci v spoločnom senáte, ktorý z objektívneho hľadiska možno považovať pre jeho kvalitatívne i kvantitatívne vlastnosti za taký bezprostredný (osobný) vzťah k žalobkyni ako účastníčke konania (zapisovateľke senátu), ktorý ustanovenie § 14 ods.1 O.s.p. považuje za právne relevantný dôvod pre vylúčenie týchto sudcov z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci pre ich pomer k účastníkom konania. V existencii zistených objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. V. B., JUDr. O. J., JUDr. J. T. sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 2 NcC 28/2010 (vec Okresného súdu Košice I sp. zn. 13 C 299/2009).

V prípade ostatných sudcov Krajského súdu v Košiciach, ktorí vo svojich písomných vyjadreniach poukázali len na kolegiálny, širší pracovný, či organizačný (administratívny) vzťah k žalobkyni a zo vzťahu takejto povahy vyvodzovali buď existenciu alebo i neexistenciu dôvodu vylučujúceho ich z prejednávania a rozhodovania veci, vzal Najvyšší súd Slovenskej republiky na zreteľ, že vo všeobecnosti sú vzájomné vzťahy sudcov k zamestnancom súdu založené na profesionalite a pracovnej kolegiálnosti. Ak rámec ich vzájomných vzťahov neprekročí tomu zodpovedajúce medze, objektívne nie je daný dôvod pre pochybnosti o ich nezaujatosti. Iba skutočnosť, že určitá vec sa týka pracovníka súdu, ku ktorému má sudca len rýdzo profesionálny, pracovný, či organizačný (administratívny) vzťah,

sama o sebe nie je dôvodom pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle § 14 ods.1 O.s.p.

Z dôvodov vyššie uvedených rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sudcovia uvedení bode 1. výrokovej časti tohto uznesenia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci a sudcovia uvedení v bode 2. výrokovej častiach uznesenia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. októbra 2010

JUDr. Daniela Š v e c o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta